

Milan Petek Levokov

ŽIVALSKI PARLAMENT

Humoreske in satire

ZALOŽNIŠTVO JUTRO

Milan Petek Levokov
Živalski parlament
Humoreske in satire

Spremna beseda:

Maja Novak

Jezikovni pregled:

Ivana Slamič, prof.

Avtor slike na naslovnici:

Matjaž Prešeren

Prelom in oprema:

ONZ Jutro

© Založba in avtor

Vsebina

Dvornega norca tožba	7
Glasovi	16
Nečloveška zgodba ali Adam in Eva uporabljata kondome	20
Dogodek v parku	26
Poziv na eksekucijo	29
Statistika	34
Halo, kdo ugaša luč?	36
Avtobus za Indijo Koromandijo	39
Idealist	42
(prazna stran)	43
Za bodoče literate:	
Deset zapovedi za pisanje kratke proze	45
Mafijska zgodba	46
Imate radi blues?	47
Nekrolog	55
Dober začetek	59
Zgodba o listu papirja	60
Volk pri brivcu	62
Revolucija (na papirju)	65
Pasje življenje	68
Dolgčas	69
Vse, kar želite	70
Od kod zgodbe?	74
Srečanje	75

Na avtobusnem postajališču	80
Iz pisem bralcev: Ohranimo drek na cesti!	82
Avtorjevo priznanje	86
Prišla je pomlad ali zgodba o strasti	87
Lepi pozdravi v pekel	97
Glavna nagrada	101
Enkratni preizkus osebne potrpežljivosti	105
Niti ene solze	107
Življenje je lepo	110
Glas ljudstva	117
Branje za lahko noč –	
Doktor Kristl: Odločitev pred zoro	124
Svobodni svet poroča: Svinjski protest	128
Obisk iz veselja	130
Obljubljena dežela	138
Moj srečen dan	143
Govoreča opica	145
Živalski parlament	155
Prodajalna srečne prihodnosti	157
Konec igre	160
Vsega so krivi Rusi	164
Mama, samo ena je	169
Varuh Trnuljčice	171
Konec sveta	197
Spremna beseda –	
Kdo, hudiča, sploh je Milan Petek?	206

DVORNEGA NORCA TOŽBA

Pišem iz grajske ječe, tam sem zaprt. Ne vem, koliko časa je minilo, kar so se za menoj zaprla vrata ječe. Dni in let ne štejem, najbrž jih je že veliko, po bradi, ki mi je osivela, vem, da sem starec. Ne svojega niti drugega človeškega obraza nisem videl celo večnost, moja edina družba so golobi, ki letajo skozi rešetkasto okno na vrhu grajskega stolpa in gnezdiyo visoko pod strešnimi tramovi. Tam v samotnem stolpu gradu, tam je moje domovanje. Moj zapor. Tam lahko kričim na ves glas, pa me noben ne more slišati.

V začetku sem še vpil, upal, da moj klic na pomoč vseeno kdo sliši, a zaman. Še golobe, svojo edino družbo, sem si tako pregnal, pomagalo pa ni nič. Potem sem se umiril in golobi so se vrnili. Brez njih ne bi mogel preživeti. Prvo leto so mi ječarji v celico pod nebom še prinašali hrano, kasneje pa se je to končalo. Edina hrana od takrat so golobja jajca, ki padejo iz njihovega gnezda. Za žejo imam deževnico, ki jo lovim v edino skodelo. Streha ob dežju pušča, kar me rešuje pred smrtjo zaradi žeje. To je vse. Mesa ne uživam, čeprav imam golobe na dosegu roke in bi jih brez truda lahko ujel. Ne dotaknem se jih, golobi so moji prijatelji in edini družabniki v tej ječi. Le trupelca poginulih uporabljam. Z njih zluščim kožo, jo ustrojim in posušim. Uporabljam jo namesto papirja, za pisanje pisem. Za črnilo uporabljam svojo kri.

Tole pismo ni prvo, že veliko sem jih napisal, privezal golobom na kremplje, nato pa spustil pod širo nobo na prostost. Potem pa čakal. In čakal. Upal. Nič se ni zgodilo. Nihče ni prišel pome in me rešil. Še goloba ni bilo več nazaj. Bogve, kaj se mu je zgodilo? Upam, da ne zaradi mojega pisma. To me žalosti in grize. Golobi niso nič krivi ...

HALO, KDO UGAŠA LUČ?

Zgodilo se je sredi belega dne, ko je sonce nenadoma mrknilo. Ni se skrilo za oblaki niti ni bilo nobenega napovedanega ali nenapovedanega sončnega mrka, sonce je kratkomalo ugasnilo. Kot da bi kdo izstopil iz sobe in za sabo ugasil luč. Ves svet se je v trenutku znašel v trdi temi. Seveda, na drugem koncu sveta, kjer je v tem trenutku bila že noč, tega niso takoj opazili. Ko pa je prihajala ura sončnega vzhoda, sonca pa ni bilo od nikoder, so se ljudje vprašali – enako kot nekaj ur poprej na drugi strani zemeljske oble: – Kje je sonce?

O nenavadnem pojavu so poročali tudi astronomi, ki so krožili na vesoljski ladji okrog planeta Zemlja.

– Halo, Zemlja, oglasite se! so klicali svojo bazo. Sonca ni več! Nam lahko pojasnite, kaj se dogaja!

Možje tam zgoraj so bili resno zaskrbljeni. Ladijske baterije so se polnile s sončno energijo in če ni bilo sončne svetlobe, jih je čez dvanajst ur čakalo globoko zamrzovanje.

Vendar so ljudje spodaj še manj vedeli, kaj se dogaja. Bili so v temi, v tisti pravi in v temi neznanja. Veliki teleskopi, ki so otipavali temno nebo, posuto s svetlobo oddaljenih zvezd, so sporočali nenavadno dejstvo: – Sonce je še vedno na nebu, vsi planeti, tudi Zemlja, krožijo še naprej okrog njega, vendar Sonce ne oddaja več rumene svetlobe, vidne ljudem. Vidni spekter svetlobe je ugasnil!

Znanstveniki so na televizijah razlagali to nenavadno odkritje in kazali infrardeče slike Sonca, posnete s teleskopi. Na teh fotografijah je bilo vse v najlepšem redu, Sonce je še vedno sijalo. Zunaj pa je bila tema.

Ko je svetu začela groziti panika, nekaj mističnih sekt je začelo javno razglašati konec sveta in pozivati k skupinskimi samomorom, se je zgodilo nekaj nenavadnega: Sonce je spet zasijalo. Bilo je svetlo

ZGODBA O LISTU PAPIRJA

Še do nedavnega je bil to prazen list papirja. Živel je srečno in zadovoljno svoje prazno življenje in ničesar mu ni manjkalo na tem svetu, še najmanj kakšna pisarija po njem. Pravzaprav je odklanjal, da bi se nanj kaj napisalo. Videl je, kaj se je dogajalo njegovim kolegom, ki so se pustili popisati, potem pa doživeli vse, kar je možno, da doživi popisan list papirja. V trenutku, ko se po papirju razlezejo črke in besede, ljudje na tak papir gledajo drugače. Njihov odnos do njega se spremeni, čeprav papir pri tem nima nič zasluga, še najmanj je česa kriv. Zapise na njem so napravili ljudje, on je le podložil hrbet, kot se temu reče. Vendar pripombe letijo nanj:

- Ta papir je vreden celo bogastvo!
- Neumnost, saj je samo navaden papir!
- Papir vse prenese!
- Za tak papir je treba človeka tožit!
- Svinjarija, pa tak papir!
- S tem papirjem si naj obriše ...

Da, in vse to zaradi zapisov na papirju, ki jih napravijo ljudje. Naš papir v tej zgodbi je vse to dobro videl in vedel ter se je zaobljubil deviškosti.

– Dokler bom živ, ne bom pustil, da se name kaj zapiše! se je odločil.

In vedno, ko so ljudje, ki so prihajali do mize, kjer je ležal, iskali papir za pisanje, se je potuhnil. Napravil se je tudi manjšega, včasih se zgrbančil ali pa postal lisast, samo da je človek, ko ga je videl, odmahnil z roko: – Ne, na tak papir pa tega že ne morem napisati ...

In je poiskal drugi list papirja.

Zadnjič pa človek – pisatelj in avtor te knjige – ni našel nobenega drugega lista papirja. Ves papir na mizi je že bil porabljen, le še en list je ostal. Edini list se je zaman potuhnil, izdajala ga je njegova

– Seveda. Celo pošiljko smo jih imeli, še čisto sveži so bili, kot da so dan poprej utrgani; sočni, da bi jih surove hrustal, kar tako ...

Žena zavzdihne. – Nama jih nisi nič prinesel?

Moški odkima: – Ampak, kako, draga moja? V slabi uri so zmanjkali! Zjutraj bi mi morala reči ...

Potem sta oba tiho in večerjata dalje.

OD KOD ZGODBE?

Vprašali so nekoč pripovedovalca zgodb, od kod mu vse te zgodbe, le kje jih jemlje ali najde.

Pripovedovalec je le pogledal v zrak, v levo in desno, zamahnil z roko po zraku, kot da nekaj lovi, nato pa zadovoljno vzkliknil:

– Aha, pa jo imam!

– Kaj? Novo zgodbo? so se začudili poslušalci naokrog.

– Ne, kje pa! Muho, ki mi je že nekaj časa brenčala okrog glave, sem ulovil, se je hudomušno zasmel možakar. Seveda pa vam lahko povem zgodbo, ki se mi je ob tem utrnila ...